

Trotskijs testamente

Trotskij skrev sitt testamente i februari–mars 1940, mot slutet av sitt liv. Natalja Ivanovna, hans maka, som under nära fyrtio år hade delat hans triumfer och lidanden, skulle överleva honom med över tjuogoett år. Hon dog i januari 1962. Strax före sin död sände hon ett telegram till den sovjetiska regeringen, i vilket hon krävde en total och otvetydig rehabilitering av Trotskij och alla de andra offren för Stalins förtal.
(Isaac Deutscher)

Mitt höga (och ännu stigande) blodtryck bedrar mina närmaste om mitt verkliga tillstånd. Jag är aktiv och jag kan arbeta, men slutet är uppenbarligen nära. Dessa rader kommer att publiceras först efter min död.

Jag har inget behov av att här än en gång tillbakavisa det stupida och nedriga förtal som sprids av Stalin och hans agenter: det finns inte en enda fläck på min revolutionära heder. Jag har aldrig slutit – varken direkt eller indirekt – några hemliga avtal eller ens förhandlat med arbetarklassens fiender. Tusentals av Stalins motståndare har blivit offer för samma falska anklagelser. De kommande revolutionära generationerna kommer att rehabilitera deras politiska heder och ge bödlarna i Kreml det straff de förtjänar.

Jag skänker mitt varma tack till de vänner som förblivit lojala mot mig under mitt livs svåraste stunder. Jag nämner ingen särskild, ty jag kan inte nämna alla. Men jag ser det som en rättighet att göra ett undantag för min livskamrat, Natalja Ivanovna Sedova. Förutom lyckan att vara en kämpe för socialismens sak, skänkte ödet mig lyckan att vara hennes make. Under de nära fyrtio år av vårt liv som vi tillbringat tillsammans har hon förblivit en outtömlig källa av kärlek, storsinnet och ömhet. Hon har lidit mycket, särskilt under den sista perioden av vårt liv. Men jag finner tröst i det faktum att hon också haft dagar av lycka.

Under fyrtiotre år av mitt medvetna liv har jag varit en revolutionär, under fyrtiotvå år har jag kämpat under marxismens baner. Om jag finge leva om mitt liv, skulle jag naturligtvis söka undvika det och det misstaget, men mitt livs allmänna inriktning skulle jag inte vilja ändra. Jag skall dö som en proletär revolutionär, som marxist, som en dialektisk materialist, och följaktligen som en oförsonlig ateist. Min tro på mänsklighetens kommunistiska framtid är inte mindre glödande. Tvärtom är den fastare nu än den var i mina ungdomsår.

Natasja har just kommit in från gårdssidan och öppnat fönstren så att luften fritt kan komma in i mitt rum. Jag kan se den vackra, gröna gräsmattan nedanför muren och den klara, blå himlen ovanför muren, och solljus överallt. Livet är underbart. Må de framtida generationerna rensa det från all ondska, allt förtryck och allt våld, och njuta av dess rikedom.

L. Trotskij
27 februari 1940 Coyoacán

Testamente

Alla de ägodelar som finns kvar efter min död, alla mina litterära rättigheter (inkomster från mina böcker, artiklar osv.) står till min frus, Natalja Ivanovna Sedovas, förfogande. 27 februari 1940. L. Trotskij.

Om vi båda skulle dö (Resten av sidan är blank.)

3 mars 1940

Min sjukdoms natur (högt och stigande blodtryck) är sådan att – såvitt jag förstår – slutet måste komma plötsligt, troligen – än en gång, min personliga hypotes – genom en hjärnblödning. Detta är det bästa slut jag kan önska mig. Men det är möjligt att jag misstar mig. (Jag har ingen lust att läsa specialarbeten om detta ämne och läkarna säger naturligtvis inte sanningen.) Om förkalkningen skulle få en förlängd karaktär och jag skulle hotas av en lång, utdragen invaliditet (för närvarande känner jag tvärtom en våg av andlig energi på grund av det höga blodtrycket, men detta kommer inte att vara länge), då föredrar jag att själv bestämma tidpunkten för min död. 'Själv mordet' (om detta är rätt ord i sammanhanget) kommer i vilket fall inte att vara ett utbrott av förtvivlan eller hopplöshet. Natasja och jag har mer än en gång talat om att den dag kan komma då det fysiska tillståndet är sådant att det är bättre att förkorta livet – eller rättare sagt, att förkorta den alltför långa dödsprocessen ... Men vilka omständigheterna än må vara kring min död, så kommer jag att dö med en orubbad tro på kommunismens framtid. Denna tro på människan och hennes framtid ger mig till och med nu en motståndskraft som ingen religion någonsin kan skänka.

L. TR.